

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžr/84/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012211112
Dátum vydania rozhodnutia:	19.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012211112.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Příbelskej, PhD. v právnej veci žalobkyne: C. M., P. X, J., zastúpená: Mgr. Andrea Rusnáková, advokátka, Heydukova 16, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov (ako nástupca Katastrálneho úradu v Bratislave), Ružová dolina 27, Bratislava, za účasti: Bytové družstvo Bratislava III, IČO: 00 169 633, Kominárska 6, Bratislava, zastúpený: MV Legal s.r.o., advokátska kancelária, Kapicova 5, Bratislava, v mene ktorej koná Mgr. Marek Váško, advokát a konateľ, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. V6 65/12-BP zo dňa 24. septembra 2012, na odvolanie účastníka konania proti rozsudku Krajského súdu Bratislave č.k. 2S/2598/2012-77 zo dňa 9. apríla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/2598/2012-77 zo dňa 9. apríla 2014 p o t v r d z u j e .

Účastník konania j e p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania vo výške 170,45 € za trovy právneho zastúpenia, na účet jej právneho zástupcu, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom z 09.04.2014, č.k. 2S/2598/2012-77, Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP, vyššie označené rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie Správy katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu, č. V-7232/2012 zo dňa 25.06.2012 a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol tak že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v sume 70 € za súdny poplatok a ďalej sumu 501,58 € za trovy právneho zastúpenia.

Krajský súd postupom podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, oboznámil sa s obsahom pripojených spisov, a dospel k záveru, že správne orgány formálne konali v súlade s § 46 správneho poriadku a dodržali postup stanovený v katastrálnom zákone týkajúci sa konania o návrhu na vklad do

katastra nehnuteľností. Prvostupňový správny orgán určil žalobkyni 30-dňovú lehotu na odstránenie nedostatkov podania v zmysle § 29 ods. 1 správneho poriadku, presne uviedol, aké nedostatky návrhu má žalobkyňa odstrániť a v súlade s poučením v rozhodnutí o prerušení konania konanie zastavil. Uplatnenie fikcie doručenia pri doručovaní rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu o zastavení konania bolo v súlade so správnym poriadkom. Námietku žalobkyne o tom, že upovedomenie o tom, že o jej odvolaní rozhodne odvolací orgán jej nebolo doručené, súd považoval za neopodstatnenú nie len preto, že prvostupňový správny orgán vykonal pokus o jeho doručenie, ale i preto, že takáto prípadná procesná vada by nemohla mať vplyv na zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia.

Na druhej strane však podľa názoru súdu bolo konanie správnych orgánov príliš formalistické a prísne. Správne orgány nesprávne hodnotili okolnosti prípadu a situáciu, v ktorej sa žalobkyňa ako navrhovateľka návrhu na vklad vlastníckeho práva nachádzala, pretože inak by nestanovili žalobkyni tak prísnu lehotu na odstránenie nedostatkov návrhu. Žalobkyňa ani napriek najlepšej vôli nemohla ovplyvniť a vykonať odstránenie druhého požadovaného nedostatku. V prípade, kedy je potrebné odstrániť nedostatky podania, určuje správny orgán primeranú dĺžku lehoty (§ 19 ods. 3), avšak ten mal zohľadniť, že podkladová listina pre rozhodnutie nie je chybná z viny žalobkyne a žalobkyňa zároveň nie je schopná ovplyvniť čas vydania opravy tejto listiny. Na základe toho mal správny orgán stanoviť žalobkyni dlhšiu lehotu, prípadne mal prerušiť konanie až do rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III o oprave rozsudku. Je potrebné vziať do úvahy aj to, že Okresný súd Bratislava III vyhovel petitu, ktorý navrhovala žalobkyňa, a žalobkyni nemôže byť na ujmu skutočnosť, že súd vyhotovil rozsudok s chybami, čo žalobkyňa nemohla nijakým spôsobom ovplyvniť.

Podľa názoru krajského súdu, základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu vyjadril v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodíť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jeho úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané" (I. ÚS 17/1999, nález zo dňa 22.09.1999, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365, zhodne I. ÚS 44/1999, nález z 13.10.1999, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382). Z hľadiska princípu právnej istoty podlieha ochrane aj legitímne očakávanie, ktoré je užšou kategóriou ako právna istota (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 16/06 zo dňa 30.04.2008, nález Ústavného súdu sp.zn. PL. ÚS 12/05 zo dňa 28.11.2007). Účelom legitímneho očakávania je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (m.m. nález Ústavného súdu SR sp.zn. PI. ÚS 16/06 zo dňa 24.06.2009, nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 10/04 zo dňa 06.02.2008). Takúto situáciu nemožno nechať vzhľadom na vyššie uvedené bez povšimnutia. V tejto súvislosti treba dodať, že jednotlivé ustanovenia práva sú všeobecné súdy povinné interpretovať a aplikovať v prvom rade vždy z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavou garantovaných základných práv a slobôd. Totiž aj v prípade hypoteticky možnej konkurencie viac metodologicky racionálne obhájiteľných interpretačných alternatív je nutné zvoliť ako výsledok výkladu tú, ktorá opodstatnene nadobúda prednosť pred ostatnými, t.j. uprednostniť interpretáciu takú, ktorá je ústavne konformnejšia. Súd bol teda v danom prípade pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia vzhľadom aj na uvedenú špecifickosť povinný dôsledne dbať na princípy právneho štátu a nevykladať príslušné ustanovenia zákonov iba formalisticky, aby tak nedošlo k neprimeranej tvrdošti zákona voči žalobkyni.

Podľa názoru súdu je teda podstatná aplikácia materiálneho hľadiska, nakoľko právny formalizmus v podmienkach demokratického právneho štátu nemôže celkom prevládať. Úlohou súdu v podmienkach materiálneho právneho štátu je nájsť také riešenie, ktoré je v súlade so všeobecnou ideou spravodlivosti, resp. v súlade s prirodzeno-právnymi princípmi. Súd teda musí nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musia smerovať k spravodlivému výsledku. Súdu prislúcha, aby sa zaoberal otázkou, či mechanická a formalistická aplikácia zákona bez ohľadu na zmysel a účel záujmu chráneného právnou normou, nemôže priniesť absurdné následky a v prípade, že tomu tak je, aby takúto interpretáciu zákona

odmietol a zvolil výklad v duchu zákona. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. IV. ÚS 77/02). Ústavne súladný výklad zákonov týkajúcich sa rozhodovacej činnosti súdov predstavuje neoddeliteľnú súčasť ich rozhodovacej činnosti a ako taký jedine zodpovedá základnému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (I. ÚS 24/00).

V situácii, keď ustanovenie právneho predpisu dovoľuje dvojaký výklad (jeden ústavne súladným a druhý ústavne nesúladným spôsobom), má prioritu jeho výklad ústavne súladným spôsobom. Pre súdy táto povinnosť vyplýva celkom jednoznačne z čl. 144 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy. Keďže podľa čl. 144 ods. 2 ústavy môžu súdy namietat' nesúlad všeobecne záväzného právneho predpisu s ústavou, sú tým viac zaviazané k ústavne súladnému výkladu každého zákona týkajúceho sa ich rozhodovacej činnosti. Táto povinnosť súdu zodpovedá ústavne garantovanému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 50/01). Ústavný súd už vo veci sp.zn. PL. ÚS 18/98 uviedol, že v prípade, ak dôjde k výkladu právnych predpisov inak ako ústavne konformným spôsobom, „môže to mať dopad na niektoré zo základných práv a slobôd". Podľa právneho názoru ústavného súdu preto ústavne súladný výklad zákonov týkajúcich sa rozhodovacej činnosti súdov predstavuje neoddeliteľnú súčasť ich rozhodovacej činnosti a ako taký jedine zodpovedá základnému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 50/01).

Žalobkyňa sa usilovala o odstránenie nedostatkov jej návrhu a je potrebné zohľadniť, že jeden nedostatok, ktorý bolo objektívne možné odstrániť, a to predloženie dvoch vyhotovení zmluvy o prevode, žalobkyňa odstránila. Prvostupňový správny orgán pri určovaní lehoty postupoval striktné formalistický a nezohľadnil skutočnosť, že žalobkyňa objektívne nemôže stihnúť v stanovenej lehote odstrániť nedostatky podania, nakoľko predmetné odstránenie nedostatkov záviselo od rozhodnutia súdu. Súd považuje postup správnych orgánov za nespravodlivý a 30-dňovú lehotu za nesplniteľnú aj vzhľadom na enormnú zaťaženosť súdov, akým je aj Okresný súd Bratislava III.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel súd k záveru, že žaloba je dôvodná a preto rozhodnutie žalovaného č. Vo 65/12-BP zo dňa 24.09.2012 ako aj prvostupňové rozhodnutie Správy katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu č. V-7232/2012 zo dňa 25.06.2012 ako nezákonné podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a vzhľadom na úspech žalobkyne v konaní jej priznal právo na náhradu trov, ktoré v konaní vynaložila .

Proti rozsudku Krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie účastník konania a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie žalovaného

č. Vo 65/12-BP zo dňa 24.09.2012 a prvostupňové rozhodnutie Správy katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu č. V-7232/2012 a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie a odvolateľovi priznal náhradu trov konania.

Odvolanie odôvodnil odvolanie tým, že:

- v konaní došlo k vade uvedenej v § 221 ods. 1 písm. h/, t.j. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Účastník konania má zato, že prvostupňový súd sa nedostatočne oboznámil s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č.k. 13C 23/02-475 zo dňa 09.02.2009, ktorým v odôvodnení argumentuje a najmä z toho pramení nesprávne skutkové i právne posúdenie veci a následne jeho prekvapivé rozhodnutie vo veci samej. Ďalej uviedol že nesúhlasí s argumentáciou prvostupňového súdu, že správny orgán mal

poskytnúť žalobkyni dlhšiu lehotu, prípade správne konanie prerušil až do rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III č.k. 13C 23/02-475 zo dňa 09.02.2009. Žalobkyňa si totiž už pri podávaní návrhu na vklad do katastra nehnuteľností bola vedomá, že rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 13C 23/02-475 zo dňa 09.02.2009 je „nezavkladovateľný“, nakoľko obsahuje vady, brániace vkladu. Vedela tiež, že vo veci prebieha (ešte aj v čase podania tohto odvolania) neukončené súdne konanie o oprave predmetného rozsudku a teda, že na základe neho nemožno požadovať vklad do katastra nehnuteľností. Zmluva nespĺňa zákonné náležitosti, ktorých nápravu sa žalobkyňa snaží dosiahnuť v rámci konania o opravnom uznesení v konaní OS BA III sp.zn. 13C 23/02. Bola si vedomá, že do právoplatnosti opravného uznesenia je podanie akéhokoľvek návrhu na vklad bezpredmetné. Napriek uvedenému návrh na vklad podala v nádeji, že zmluva napriek právnym nedostatkom bude možno, hoci aj omylom alebo nepozornosťou pracovníka Správy katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu, protiprávne zavkladovaná do katastra nehnuteľností. Správny orgán však v súlade so zákonom správne konanie prerušil, vytkol žalobkyni konkrétne chyby a vyzval na ich odstránenie v bežnej lehote. Po jej márnom uplynutí správne konanie v súlade so zákonom zastavil. Nie je pravdou, že žalobkyňa nijakým spôsobom nemohla ovplyvniť chybnosť rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 13C 23/02-475 zo dňa 09.02.2009. Tento totiž obsahoval nielen zrejme nesprávnosti vzniknuté pri prepise zo strany súdu, ale aj ďalšie závažné vady, pre ktoré návrh bol nezavkladovateľný. Zmluva totiž neobsahovala všetky formálne náležitosti podľa zákona nevyhnutné pre jej platnosť: napr. rodné číslo a rodné priezvisko účastníkov. Nie je chybou správneho orgánu, ani okresného súdu, že žalobkyňa v žalobe uvádza nesprávny petit, bez rodného čísla a rodného priezviska účastníkov v zmluve. Okresný súd nemohol do rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 13C 23/02-475 zo dňa 09.02.2009 poňať iný petit, než ten chybný, ktorého sa domáhala žalobkyňa. Poukázal na to, že žalobkyňa petit v priebehu konania mnohokrát menila, pričom aj jeho posledné znenie bolo nesprávne. Iba v dôsledku jej nesprávneho podania a chybného petitu je aj samotný rozsudok nezavkladovateľný. Formálne vady zmluvy (chýbajúce rodné číslo a rodné priezvisko) už nie je možné opraviť v rámci opravného uznesenia okresného súdu, nakoľko nejde o zrejme chyby v písaní, počítaní alebo o zrejme nesprávnosti, ale o chýbajúce zákonné formálne náležitosti zmluvy a súd nemôže priznať právo nad rámec petitu. Zákon súdu nedáva ani právo modifikovať požadované znenie textu uznesenia o nahradení vôle účastníka konania (ako potvrdzuje i konštantná judikatúra). Bolo by teda zbytočné čakať na opravné uznesenie súdu, nakoľko toto nemohlo byť vydané v podobe súladnej so zákonom. Na základe uvedeného je zřejmé, že oprava návrhu na vklad, pokiaľ ide o náležitosti zmluvy, nebola bez súčinnosti BD možná vôbec, bez ohľadu na dĺžku poskytnutej opravnej lehoty, dokonca ani v prípade prerušenia správneho konania až do rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III č.k. 13C 23/02-475 zo dňa 09.02.2009.

V petite žaloby ani v rozsudku OS BA III neboli rodné číslo a rodné priezvisko uvedené vôbec - nešlo o ich chybné uvedenie, ale o úplnú absenciu týchto náležitostí zmluvy, a teda v súdnom, ani správnom konaní nemohlo ísť o chyby v písaní, ani o zrejme nesprávnosti. Ide o neopraviteľné chyby majúce za následok neplatnosť zmluvy.

K podanému odvolaniu doručila svoje písomné vyjadrenie žalobkyňa. Uviedla, že voči odvolaním napadnutému rozsudku nemá žiadne námietky, stotožňuje sa s jeho výrokovou časťou i s jeho odôvodnením, pričom dôvody uvedené v odvolaní považuje za vykonštruované a nedostatočné. Odvolateľ v úvode síce vymenúva dôvody odvolania v zmysle občianskeho súdneho poriadku, avšak konkrétne skutočnosti nie sú k nim priradené. V odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by bol preukázal porušenie zákona súdom, alebo ohrozenie svojich subjektívnych práv rozhodnutím súdu.

Je toho názoru, že prvostupňový súd pri rozhodovaní o žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného postupoval v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktoré upravujú správne súdnictvo, s ostatnými právnymi prepismi, ale najmä aplikoval spravodlivosť a ústavné princípy. Odôvodnenie rozsudku súdu možno považovať za dostatočné a presvedčivé. Účel zákonodarcu na pribratie subjektov, ktorí boli účastníkmi správneho konania a ktorých práva by mohli byť zrušením žalobou napadnutého rozhodnutia dotknuté, bola okolnosť, aby boli informovaní o priebehu súdneho konania, v ktorom ide aj o ich práva priznávané v správnom konaní. Ich pribratie však nemá vplyv na

rozsah súdneho prieskumu, ktorý je daný obsahom žaloby, ani na predmet prieskumu, ktorý je daný obsahom administratívneho spisu a rozhodnutiami.

Žalobkyňa konštatovala, že obsahu odvolania pribratého účastníka je zrejmé, že nesúvisí ani s rozhodnutím správneho orgánu ani s dôvodmi uvedenými v žalobe. V rámci správneho konania pokračuje v snahe zvrátiť právoplatné rozhodnutie súdu o nahradení jeho vôle na prevod nehnuteľností (rozsudok sp.zn. 13C 23/02-475), čo robí už päť rokov odvolávaním sa voči čomukoľvek a akýmkoľvek spôsobom. Je nepochybné, že zmluva bola uzavretá platne a svojím uzavretím nadobudla obligačno-právne účinky a odo dňa uzavretia zmluvy sú jej účastníci (po právoplatnom rozhodnutí súdu aj orgány) prejavmi vôle viazaní a sú povinní sa zmluvnými ustanoveniami riadiť, tiež je isté, že ak by oprava chýb a iných nesprávností v rozsudku záležala len od súčinnosti pribratého účastníka, ktorého vôľa na uzavretie zmluvy musela byť nahradená súdom a nikdy by nedal na opravu súhlas. Pribratý účastník sa toho však nepochopiteľne dovoľáva a dožaduje aplikácie ustanovení § 42 katastrálneho zákona a navyše v znení, ktoré sa na konanie o návrhu na vklad zmluvy o prevode nehnuteľností uzavretej dňa 04.03.2009 ani nevzťahuje. Okrem toho pribratý účastník v odvolaní namieta použitie nesprávneho ustanovenia právneho predpisu správnym súdom, ktorý ale nekonkretizuje.

Okresný súd Bratislava III vo veci sp.zn. 13C 23/02-475, v konaní o oprave, už trikrát rozhodol a opravil údaje v zmluvách v rozsudku o podieloch na spoločných Častiach a spoločných zariadeniach domu, ktoré správny orgán v konaní o vklad vlastníckeho práva vytkol žalobkyňi, v jednom rozhodnutí dokonca opravil všetky chyby a iné nesprávnosti okrem jedinej chyby v rodnom priezvisku. Súd ani nespochybňuje svoje chyby a zodpovednosť za vyhotovenie rozsudku, čo nespochybnili po preštudovaní spisu sp.zn. 13C 23/02-475 ani Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí 6Co/78/2012, ani Ústavný súd SR v náleze I. ÚS 427/2013-36.

Pribratý účastník podľa žalobkyne v odvolaní poukázal na starší „metodický pokyn“ jednej správy katastra, pričom si nevšíma v našej žalobe body, v ktorých sa citujú odpovede Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky v Katastrálnom bulletin ako ústredného orgánu štátnej správy v rámci pôsobenia pri tvorbe jednotnej metodiky a pri zabezpečovaní dodržiavania ústavnosti a zákonnosti orgánov geodézie, kartografie a katastra (katastrálny bulletin č. 1/2008 odpovede na otázku 3 a 12). Odpovede vystihujú postup pri oprave zmlúv v rozhodnutiach súdov ako v našom prípade, čo bolo dôvodom pre podanie návrhu na vklad nášho vlastníckeho práva aj pred opravou rozsudku.

Predpokladom povolenia vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností na základe zmluvy je splnenie zákonných podmienok ustanovených v § 31 ods. 1 katastrálneho zákona. Povinnosťou správy katastra je posúdenie platnosti zmluvy a súčasne jej súladu so zákonmi aj ďalšími právnymi predpismi, ktoré sa vzťahujú na posúdenie právneho úkonu zakladajúceho vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností účastníkov tohto právneho úkonu, na základe ktorého bol zmluvný záväzok zmluvných strán uzavretý. Podľa konštantnej judikatúry aj názoru najvyššieho súdu v zásade materiálne nebránia vkladu, ale iba formálne, náležitosti v § 42 katastrálneho zákona, pričom ide skôr o charakter ústavnosti ako zákonnosti. Prvostupňový súd rozhodol presne v tomto duchu.

V právnom štáte nemožno pripustiť taký postup orgánov verejnej moci, ktorý vo svojej podstate je nerešpektovaním právoplatného súdneho rozhodnutia, lebo tak dochádza k výraznému oslabeniu dôvery nositeľov základných práv a slobôd v právo a v jeho ochranu pred ústavne nekonformným zasahovaním zo strany orgánov štátnej (verejnej) moci.

Žalobkyňa zastáva názor, že zrušením rozhodnutia správneho orgánu, jeho vrátením na ďalšie konanie a odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu nie sú práva odvolateľa ako pribratého účastníka dotknuté tak, že by sa mohol cítiť poškodený. Ak by prvostupňový súd aj žalobe nevyhovel, nedošlo by k definitívnemu zamietnutiu vkladu, nakoľko návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností možno podať po zastavení konania opätovne. Konanie pribratého účastníka je o to nepochopiteľnejšie, že neskorší zápis vlastníckeho práva v prospech žalobkyne by mohol byť pre prevodcu dokonca nevýhodnejší, nakoľko pri neobsadení jedného nebytového priestoru (pozn. nebytový

priestor, ktorý je predmetom zmluvy o prevode) nájomcom mu môže vyjsť lacnejšie vydať nadobúdateľovi (žalobkyni) bezdôvodné obohatenie ako nahradiť vzniknutú škodu v už prebiehajúcom (ďalšom) súdnom konaní.

Naopak, v súvislosti s nezapísaním vlastníckych práv sú dotknutí a poškodení práve nadobúdateľa nielen tým, že zatiaľ nemôžu s predmetom prevodu disponovať ako vlastníci, ale to má hlboký dopad aj ich ďalšie práva, keď napr. na schôdzi bytového domu za nich rozhoduje a hlasuje stále pribratý účastník - Bytové družstvo Bratislava III. Pritom podaním výzvy na prevod bytu, spoločných a nebytových priestorov v roku 1992 sa stali vlastníkmi v zmysle zákona č. 42/1992 Zb., a zdôrazňujeme, že za vlastníkov sa považujú aj podľa zákona č. 182/1993 Z.z. (§ 27 ods. 2).

Zrušenie rozhodnutí správnych orgánov má pre nich o to väčší význam, že v súčasnosti majú k dispozícii vykonateľné opravné uznesenie Okresného súdu Bratislava III č. 13C 23/02-666 zo dňa 27.03.2013 s opravou chýb v zmluve z rozsudku, ktoré správa katastra požadovala. Na základe tohto rozhodnutia by naše vlastnícke právo mohlo byť zapísané, aj keď sa odporca voči nemu opäť odvolal a krajský súd o ňom už vyše roka o ňom rozhoduje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten o koho práva v konaní ide.

Podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpli v konaní ujmu.

Podľa § 29 ods. 1 správneho poriadku správny orgán konanie preruší, ak sa začalo konanie o predbežnej otázke alebo ak bol účastník konania vyzvaný, aby v určenej lehote odstránil nedostatky podania, alebo ak účastník konania nemá zákonného zástupcu alebo ustanoveného opatrovníka, hoci ho má mať, alebo ak tak ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 30 ods. 5 katastrálneho zákona prílohou k návrhu na vklad je zmluva, na ktorej základe má byť zapísané právo k nehnuteľnosti do katastra, v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 31a písm. c/ katastrálneho zákona konanie o návrhu na vklad sa preruší, ak bol účastník konania vyzvaný, aby v určenej lehote predložil verejnú listinu alebo inú listinu, ktorá potvrdzuje právo k nehnuteľnosti, alebo aby odstránil nedostatky návrhu, prípadne jeho príloh.

Podľa § 31b písm. íl katastrálneho zákona konanie o návrhu na vklad sa zastaví, ak účastník konania v určenej lehote neodstránil nedostatky návrhu na vklad, prípadne jeho príloh.

Z obsahu pripojeného spisu najvyšší súd zistil, že Správa katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu rozhodnutím č. V-7232/12 zo dňa 04.05.2012 konanie o vklade žalobkyne prerušila a vyzvala ju, aby v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia odstránila nedostatky tak, že doloží dve podpísané vyhotovenia zmluvy a uvedie správne podiely na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu prislúchajúce nebytovým priestorom, pričom bola poučená o následku neodstránenia uvedených nedostatkov návrhu.

Správe katastra bolo dňa 22.06.2012 doručené podanie žalobkyne, prílohou ktorého boli dve žalobkyňou podpísané zmluvy o prevode vlastníctva. K druhému nedostatku žalobkyňa uviedla, že podiely v zmluve, ktorá bola obsahom petitu, boli uvedené správne, ale súd pri opisovaní urobil v rozhodnutí chyby a na jej žiadosť vydal opravné uznesenie, pričom však toto uznesenie odvolací súd zrušil pre jeho nesprávnu formu a neuvedenie toho, čo bolo chybné a opravené. Žalobkyňa následne opäť požiadala o opravu chýb, ale súd v danom čase nevydal iné opravné uznesenie.

Správa katastra rozhodnutím č. V-7232/12 zo dňa 25.06.2012 konanie zastavila v zmysle § 31b písm. f/ katastrálneho zákona z dôvodu neodstránenia nedostatkov v stanovenej lehote. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, ktoré prvostupňový správny orgán odstúpil žalovanému, o čom upovedomil aj žalobkyňu, pričom zásielka sa vrátila správnomu orgánu s poznámkou od doručovateľa: „adresát neznámy“.

Rozhodnutím č. Vo 65/12-BP zo dňa 24.09.2012 žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Správy katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu č. V-7232/12 zo dňa 25.06.2012 o zastavení konania o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností týkajúceho sa nehnuteľnosti vedenej Správou katastra pre Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu na liste vlastníctva číslo XXXX, katastrálne územie L. C..

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odvolaní napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc správne posúdenie veci krajským súdom za správne.

Najvyšší súd sa ďalej zaoberal rozsudkom a postupom krajského súdu z hľadiska ich zákonnosti a zachovania práv účastníkov súdneho konania. V postupe krajského súdu nezistil žiadne pochybenie, pre ktoré osebe by nebolo možné hľadiť na jeho rozsudok ako na zákonný. Skúmal preto vecnú a právnu správnosť jeho záverov vo vzťahu k žalobným a odvolacím námietkam žalobcu. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva je potrebné posudzovať aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozhodnutiu.

Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom žalobkyne, že akceptovaním právneho výkladu účastníka konania by v podstate došlo k nerešpektovaniu s vecou súvisiaceho právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III, pričom je potrebné sa stotožniť aj so stanoviskom žalobkyne, že zrušením rozhodnutia správneho orgánu, jeho vrátení na ďalšie konanie na základe takto odôvodneného rozhodnutia Krajského súdu nie sú práva vybraného účastníka dotknuté tak aby sa mohol cítiť poškodený. Napokon je potrebné konštatovať, že pribratý účastník vo svojom odvolaní nedefinoval žiadne poškodenie svojich práv alebo oprávnených záujmov.

Podľa názoru najvyššieho súdu, krajský súd o otázkach, ktoré boli predmetom preskúmania, nerozhodol svojvoľne a arbitrárne. Odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu je právne akceptovateľné a nesignalizuje možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom označených práv, a preto týmto rozhodnutím podľa názoru najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa. Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces neznamena ani právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (m. m. IV. ÚS 340/04, IV. ÚS 184/05).

S ohľadom na uvedené najvyšší súd odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 OSP v spojení s 250ja ods. 3 OSP).

O trovách odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 OSP. Neúspešnému ich náhradu nepriznal a vo vzťahu k úspešnému žalovanému zákon najvyššiemu súdu neumožňuje tieto priznať. Právo účastníkov konania na náhradu trov konania zákon neupravuje.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.